

Comencem establint que la violència no és mai una qualitat de les conductes humanes, sinó un atribut que algú que es considera legitimat per fer-ho les hi aplica des de fora per delatar en elles alguna cosa de perversa que ha de ser denunciada. La violència és essencialment un discurs, molt més una cosa de què es parla que una cosa que ocorre. La violència és el comentari o el judici que a propòsit seu s'enuncia, un tema de conversa, de preocupació, de neguit, d'angoixa, un tema que centra debats i que incita lleis especials. La violència resulta sempre de valoracions socials, polítiques i culturals que no és que la determinin, sinó que la generen. La violència no alimenta els arguments entorn seu: en resulta d'ells.

De fet, no hauríem de parlar de fenòmens de violència, sinó de successos als quals se'ls atribueix una espècie de qualitat interna especial a la qual podríem denominar "violencitat".

Aquesta "violencitat" s'assignaria en funció de una sèrie de criteris que ni tan sols tenen a veure amb la intensitat de la força injustificada o excessiva aplicada, ni tampoc amb el mal físic o moral causat en les víctimes.

Aquest principi classificador, que etiqueta com a "violents" certs comportaments, no pot deslligar-se de l'exclusiva de l'Estat a l'hora d'administrar i exercir la força com a recurs de control social. De fet, els mitjans de comunicació sols qualifiquen com a violents actes lesius executats per persones ordinàries que no tenen permís per utilitzar la força per obligar que altres facin o deixin de fer alguna cosa. La representació mediàtica, sobrecarregada de tints melodramàtics, d'aquesta violència *amateur* no fa sinó incidir constantment en la degradació que indica l'ús no legítim de la força bruta, que converteix els seus executors en representats d'una mena de subsocietat.

Per mitjà dels polítics, de la policia i dels mitjans de comunicació, l'imaginari oficial insisteix constantment en aquesta violència considerada no humana i procura

MANUEL DELGADO
Professor d'antropologia a la UB

fer-ne, d'ella, un autèntic espectacle allisonador per a les masses. No en parlen mai, per descomptat, de la violència tecnològica i orgànica, aquella que se subvenciona amb els impostos de pacífics ciutadans que proclamen odiar la violència. No esmenten com a violència, per exemple, l'acció asèptica i perfecta dels míssils intel·ligents o dels bloqueigs contra la població civil ni tampoc al·ludeixen com a víctimes de la violència els torturats, assassinats i oprimits per règims nominalment democràtics. La premsa, la ràdio i la televisió emfatitzen un cop i altre una violència mostrada com arcaica, elemental, bruta, la violència primitiva de l'assassí, del sàdic violador, del terrorista, del marit maltractador, del

hooligan, del delinqüent, del jove radical o de l'*skin*.

Vet aquí una violència representada com a inorgànica, animal, primària. Front una violència gairebé sempre unificada, el que s'oposa és una violència vestida de carrer, heterogènia, dispersa, caòtica, erràtica, associada a totes les formes concebibles d'alteritat: parlem, per tant, d'una violència terrorista —a la qual d'entrada se li nega la dignitat de violència política—, criminal, dement, malalta, ètnica, instintiva, bestial; violència

informal, poc o gens organitzada: bomba casolana, arma de contraban, punyal, pedra, destrat, pal, verí, cops de puny, puntades... Ens referim, doncs, a una violència artesana, feta a mà, paradoxalment, violència amb rostre humà, i justament per això està considerada com a escandalosa i inacceptable.

Els violents són sempre "els altres", potser perquè un dels trets que permeten identificar aquests "altres" és la manera com contrarien el principi polític irrenunciable del monopoli estatal en la producció i distribució del dolor i de la destrucció. És aquesta una magnífica estratègia, per cert, en ordre a generar ansietat pública i a fomentar una demanda popular de més protecció policíaca i jurídica.

JORDI TARRAGÓ
Dissenyador